

Chương 5: Chúng ta hãy tĩnh lặng lại

Phong Lan và Đinh Tiểu Dã bỏ về giữa chừng rồi trốn vào trong xe xô uống rượu Tiểu Dã lấy từ tiệc cưới. Không có lya, nhưng dù sao cũng không phải là chưa từng ném nước miếng của nhau nên hai người đều ghé miệng tu thẳng từ chai, hết cô một ngụm, lại đến anh một ngụm. “Mẹ tôi vẫn thường bảo tôi, phải đối xử với người đàn ông của mình giống như trồng một cái cây vậy, con phải bỏ công sức, chăm chỉ tưới nước, bón phân, nếu như chúng vẫn không lớn thì phải tỉa cành bắt sâu... Mẹ tôi sợ tôi ế chồng chăng? Nhưng lại cũng sợ tôi bị đàn ông lợi dụng nên luôn miệng nhắc nhở tôi..”

“Không lấy được người đàn ông đó, chị cảm thấy bị tổn thương lắm sao?” Đinh Tiểu Dã lấy mu bàn tay lau rượu trên khóe miệng, rồi đưa chai rượu cho Phong Lan. “Dù sao thì hai người đã vậy tay chào nhau rồi, chị còn quan tâm đến chuyện có phải trước đây anh ta ăn vụng sau lưng chị hay không để làm gì. Chuyện đó giờ có quan trọng nữa không?” Phong Lan nói: “Tất nhiên là quan trọng, cậu thì biết gì cơ chứ? Tôi qua trước khi tôi gặp cậu, anh ta hẹn gặp tôi nói bao nhiêu chuyện, tôi vẫn cứ nghĩ đó là những lời chân thành rút ra từ gan ruột. Anh ta nói bởi vì tôi quá tốt, cho nên anh ta không thể sống cùng tôi được, anh ta không chịu nổi những áp lực mà tôi mang lại. Đúng vậy, tôi đã nhìn nhận lại bản thân mình. Ngay cả trên đường đến dự tiệc cưới, tôi cũng tự hỏi bản thân mình, phải chăng tôi đã ép anh ta quá đáng, đến ngày hôm nay tôi vẫn làm sai, thậm chí cái sai của tôi hình như càng lúc càng nhiều. Tôi không nên tự ý đi tìm việc làm hộ anh ta, không nên chỉ thể hiện mặt tốt đẹp lộng lẫy nhất của mình cho anh ta nhìn, càng không nên khi bố anh ta ốm chẳng cần suy tính gì đưa hết tiền cho anh ta. Tôi cứ tưởng làm thế là tốt cho anh ta, đánh chết cũng không nghĩ là đối với đàn ông thì như thế là một gánh nặng.”

Cô uống vội nên thiếu chút nữa thì bị sặc. “Cái cây này tôi trồng bốn năm trời, cuối cùng mọc lên như thế nào? Tôi có thể chấp nhận chuyện người trồng cây và người thu hoạch không phải là một. Chuyện đó vẫn thường xảy ra. Tôi đã thua Phùng Oánh, kỹ năng của tôi thua kém người ta, tôi công nhận. Nhưng tôi không thể chấp nhận chuyện hi tôi đang ngày này qua ngày khác tưới tắm cho cây thì cô ta ngoạm sạch quả ngọt trên cây tôi trồng, kết quả là tôi vẫn cho rằng việc tôi hoàn toàn tay trắng là do lỗi của tôi!”

Đinh Tiểu Dã ngạc nhiên nói: “Anh giai đây cũng thú vị nhỉ, bắt cá hai tay cơ đấy, bắt thì cứ bắt, sao lại đứng ngày đại hỷ, trước mặt quan khách phải nói trắng ra như thế, đúng là cái đồ ăn no rửng mỡ.” “Tôi nói cho cậu biết tại sao Chu Đào Nhiên lại dám trơ tráo như thế nhé, vì anh ta biết thừa tôi có giận dữ đến mấy cũng không thể nào làm nổi những chuyện quá đáng. Tôi là ai? Tôi là đũa hèn nhất, lúc nào cãi nhau cũng chỉ biết nói “chúng ta hãy tĩnh lặng lại một chút”. Bất kể có chuyện gì xảy ra vẫn phải giữ thể diện đến cùng.”

“Thế chị quay lại quậy một trận cho anh ta biết tay đi, tôi không ngăn nữa.”

Phong Lan cười nhạt. “Để anh ta mát mặt thì dễ nhưng tôi được gì? Ai cũng mặt trơ như nhau, tôi trát bùn lên người anh ta trước mặt bàn dân thiên hạ thì trong mắt mọi người tôi cũng sạch sẽ gì cho cam?” Cô cúi đầu cay đắng. “Anh ta nói đúng, tôi không làm nổi những chuyện đó.”

“Thế coi như xong chuyện.” Đinh Tiểu Dã nói. “Chị quan tâm đến việc người khác nhận xét về chị thế nào lắm à?”

Phong Lan nói: “Cây cối còn mọc thẳng được thì con người sống cũng phải có danh dự. Cả một đời người chẳng phải là đều sống trước con mắt của người khác hay sao? Trước đây tôi cũng cảm thấy cái tôi của mình quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nhưng một người tốt đẹp hay xấu xa thế nào, xinh xắn hay xấu xí ra sao, nếu mỗi có mình họ biết, chỉ có bản thân họ trông thấy, thì có ý nghĩa gì? Được quan tâm, bị quên lãng, được ngưỡng mộ, bị chê cười, được yêu thương, bị ghét bỏ, được che chở, được cần đến, có này có nọ, mới là cuộc sống của một con người bình thường. Cậu đâu có sống một mình trên cõi đời này phải không?” “Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó, sống được đã là tốt lắm rồi.” “Bốn năm đó, ngày ngày anh ta đều nói yêu tôi, tôi cũng tin. Tôi tin là anh ta chỉ chưa đủ chín chắn, cũng tin anh ta chỉ là chưa sẵn sàng, tôi cứ thế đợi, đợi đến năm ba mươi tuổi, đợi được một đồng lý do vớ vẩn, đợi

được “một năm trước đây” và “một năm sau đó” trơ trẽn của anh ta. Cậu thấy cô dâu trẻ trung phải không? Tôi cũng từng rất trẻ, tôi không phải không có sự lựa chọn nào khác. Nếu anh ta nói sớm cho tôi biết thì liệu tôi có bám dính lấy anh ta không? Luôn miệng bảo hôn nhân là nắm mồ của tình yêu. Thế còn tình yêu mà không có hôn nhân thì là cái gì, là xác chết không mồ, là ma quỷ cô hồn à! Trông người ngợm tôi bây giờ giống ma quỷ hay là oán phụ?”

Đinh Tiểu Dã điều chỉnh lưng ghế để có tư thế ngồi thoải mái nhất, hai

cánh tay vòng ra sau gáy làm gối dựa rồi nói; “Ở vùng chúng tôi có câu, phụ nữ khi yêu giống như cửi khuy áo, mỗi lần thất bại lại cửi một nút, dần dần thiếu nữ trong sáng, hiền lành ngoan ngoãn trong bọc sẽ trở thành dâm phụ không quần áo che đậy. Oán phụ cũng không bằng dâm...”

Đình Tiểu Dã ngưng bật không nói hết câu. Anh chỉ định nói đùa, không ngờ Phong Lan lại nhắm mắt, khước mi hoen ướn, nước mắt trào ra. Anh giật lấy chai rượu trong tay cô. “Thôi đủ rồi, không uống nữa.” Phong Lan cười, mặc cho giọt nước mắt kia chảy xuống. “Như cậu nói thì thà tôi lột sạch hết còn hơn.”

Không ngờ giọt nước mắt này lại gây tác động nhất định đến người cứng đầu cứng cổ như Đình Tiểu Dã. Anh thoáng chút nã nê. “Nói đi, phải làm gì thì chị mới thấy nhẹ nhõm hơn?”

“Tôi muốn băm vằm tên Chu Đào Nhiên vô lại kia thành trăm nghìn mảnh. Chẳng phải anh ta luôn khẳng định tôi không làm nổi những chuyện trái khoáy sai quấy sao? Đã thế tôi làm cho anh ta biết tay!” “Băm thành trăm nghìn mảnh thì không làm nổi đâu, làm gì thực tế hơn chút đi.” Đình Tiểu Dã ngắm nhìn kính chắn gió trước mặt xe ô tô, bình thản nói.

“Không băm vằm xé xác được thì tấn cho một trận cũng được!”

“Chuyện đó không khó.”

Phong Lan lập tức tròn xoe mắt. “Cậu dám làm giúp tôi hả?” “Tôi có thể dụ anh ta ra, nhưng việc xử lý thế nào sau đó là chuyện của chị. Tuy nhiên chị phải đảm bảo được hai việc.”

“Cậu nói đi!” Phong Lan mắt đã đỏ hoe, hỏi.

“Thứ nhất, cho dù có chuyện gì xảy ra, kết quả cũng không liên quan đến tôi.”

“Ngay từ đầu tôi đã biết cậu là loại người như vậy. Điều thứ hai thì sao?”

“Chị phải chuẩn bị đủ tiền.”

Nói chuyện tiền nong trắng trợn như vậy, Phong Lan thật không thể lường trước. Ngụy quân tử cô đã gặp nhiều, hóa ra chân tiểu nhân cũng khiến người ta hận không kém.

“Bao nhiêu tiền?” Cô khinh miệt hỏi.

“Cũng phải vài nghìn.” Đình Tiểu Dã mặt không biến sắc trả lời. Phong Lan hăm hăm lục tìm ví, lấy hết tiền mặt trong đó ra, quảng cho anh ta.

“Chỗ này có năm nghìn tám trăm tệ, của cậu tất đấy. Nếu không đủ, quay về tôi rút thêm đưa cho cậu. Đồ nghèo kiết xác, từ bé đến giờ chắc chưa

nhìn thấy tiền hả?”

Đinh Tiểu Dã nhặt từng tờ tiền lên, đếm lại một lượt, cười mỉm, nói: “Năm nghìn tám trăm tệ đầy đủ. Chị chủ, tôi mà giàu thì bây giờ liệu có ngồi trên xe của chị không?”

Trong một ngày Phong Lan phải vào đồn công an đến hai lần, lần thứ nhất trong vai trò người trình báo, lần thứ hai là nghi phạm. Lưu Khang Khang đến đón cô. Làm xong xuôi các loại thủ tục, ra khỏi đồn công an, thế giới bên ngoài đã rực rỡ ánh đèn. Phong Lan hỏi: “Cậu Tăng Phi không đến sao?”

Khan Khang trả lời: “Cậu em bảo mấy người này không đáng để cậu ra mặt. Cậu còn bảo em nói với chị, việc lần này sắp xếp ổn thỏa rồi, bên kia sẽ đồng ý không kiện chị, nhưng nếu lần sau chị còn làm càn thì cậu sẽ...”
“Sẽ thế nào?”

“Cậu sẽ bảo chú Ngô Giang mach mẹ chị!”

“Nhãi ranh!” Phong Lan trợn mắt: “Chị có phải là học sinh tiểu học đâu.”

Lưu Khang Khang cười cười hì, nói: “Chị chủ ơi, việc chị làm lần này cũng không được người lớn mấy nhỉ...Ồi ời, chị đừng có đánh em. Em thấy chị ngầu quá đi. Yeah! Em lúc nào cũng ủng hộ chị mà!” Phong Lan từ chối không đập tay với Khang Khang. Mặt cô không có dấu vết gì, nhưng kỳ thực sau khi tỉnh táo lại, ngay cả cô cũng không dám tin mình vừa đánh Chu Đào Nhiên. Sống đến bây giờ, đừng nói là ra tay với người khác, ngay đến khi cãi nhau cô cũng chưa bao giờ dám văng tục. Cô hóa điên thật rồi.

“Có thật là cậu Tăng Phi của cậu dàn xếp ổn thỏa rồi không? Chu Đào Nhiên không kiện tôi, nhưng vợ với mẹ vợ anh ta liệu có chấp nhận không?” Phong Lan vẫn có chút hoang mang. Cô không có kinh nghiệm trong chuyện này, trước đây chỉ biết Tăng Phi cũng có chút mảnh lói, đâu ngờ anh ấy lại có khả năng lớn như vậy. Lúc đối mặt với người nhà Chu Đào Nhiên ở đồn công an, Phung Oánh và mẹ cô ta đã tỏ thái độ căm thù Phong Lan đến tận xương tủy, quyết không tha, muốn cô bị xử lý đến nơi đến chốn. Nếu như không có anh công an ở đó ngăn lại thì họ đã xông vào ăn tươi nuốt sống cô rồi.

“Chuyện đó em cũng không rõ. Có điều tuy ông ngoại em mất rồi nhưng mấy vị sếp lãnh đạo hiện nay có ai không phải là cấp dưới của ông em hồi đó đâu. Dù gì thì cậu em cũng từng làm việc trong ngành, lời nói ít nhiều cũng có trọng lượng. Hơn nữa chị đã xin lỗi, chịu bồi thường rồi, họ không nể mặt cậu một chút thì cũng khó nói.” Khang Khang nói. Lời xin lỗi là Phong Lan tự nguyện nói ra. Sau khi nhìn thấy cảnh Chu Đào Nhiên

bị băng bó, cô thừa nhận mình đã ra tay quá phũ, hôm nay lại còn là ngày vui của người ta. Cho dù đôi trai gái đều cáng đê tiện đến thế nào, lời xin lỗi của cô cũng chẳng thiệt đi đâu. Nhưng việc bồi thường thì đây là lần đầu tiên cô nghe thấy.

“Tặng Phi ứng tiền hộ tôi ư? Bây giờ cậu ở cùng với anh ấy, lát nữa về nhà trả lại tiền cho cậu cậu giúp tôi nhé!” Lưu Khang Khang là sinh viên, làm gì có tiền, phía kia cũng không phải dạng vừa, ngoài Tặng Phi ra thì còn ai giúp cô được nữa? Đáng ra cô phải sớm hiểu ra rằng, không thể có chuyện không phải trả giá chút nào trong vụ này.

Lưu Khang Khang một mực lắc đầu. “Không phải không phải, tiền là anh Tiểu Dã đưa. Lúc chị bị đưa đi thì cậu Tặng Phi đã vào bệnh viện gặp Chu Đào Nhiên rồi, tiền mặt ở cửa hàng thủ quỹ lại vừa thu, may mà anh Tiểu Dã có sẵn tiền trong tay, vừa đúng năm nghìn tám, đưa hết cả cho em. Chị xem Tiểu Dã có hay không, em cứ tưởng là anh ấy nghèo hơn em, hóa ra trên người lại có nhiều tiền mặt đến thế, chỗ đó chắc hẳn là tất cả gia tài của anh ấy. Em đã bảo anh ấy là người tốt mà.” Lúc này thì Phong Lan đã hoàn toàn sáng tỏ, hóa ra ngay từ đầu anh ta đã tiên đoán được hết mọi khả năng có thể xảy ra, chuẩn bị sẵn sàng rồi ung dung đợi em cô nhảy vào tròng ra sao. Cô mỉa mai: “Đúng là người tốt thật!”

“Cậu em còn dặn em hỏi chị, một mình chị không thể làm mọi chuyện hôm nay được, phải có ai tiếp tay nữa. Chị Lan, chị có trợ thủ không?”

Phong Lan cười gượng, nói với Khang Khang: “Cậu thử nói xem, nếu như tôi nói với Tặng Phi, tôi thuê hẳn một sát thủ chuyên nghiệp thì anh ấy có tin không?”

Khang Khang ngẩn người một lát rồi mới toét miệng cười. “Úi giời, chị hài hước quá, giờ này mà còn tâm trạng đùa giỡn nữa. Em mà nói thế, cậu em không cắt cổ em mới là lạ.”

Phong Lan cảm ơn Khang Khang, chào cậu ta rồi quay về chỗ ở của mình. Lúc tắm gội, cô phát hiện ra trong lòng bàn tay mình có một vết đỏ rất rõ, đó là vết bầm do Đinh Tiểu Dã cương quyết kéo cô ra khỏi bãi đỗ xe. Người ta nói lúc say mới bộc lộ hết, quả là như vậy. Bây giờ Phong Lan không còn cái cảm giác bức xúc, nhất định phải xử lý Chu Đào Nhiên một lần thì mới yên khi đó nữa, nhưng chuyện xảy ra lúc chiều thì lại như một đoạn phim tâm lý tình cảm giật gân đang không ngừng tua lại trong đầu cô.

Cô nhớ là sau khi đưa hết số tiền mặt có trên người cho Đinh Tiểu Dã, hình như anh ta đi đâu đó một lát, cầm theo chìa khóa ô tô của cô, dặn dò cô đứng ở một góc đợi anh ta, không được đi lại tùy tiện. Phong Lan bị anh ta dắt

mũi, đúng lúc đang nghi ngờ khéo bị anh ta lừa thì bỗng nhiên, Chu Đào Nhiên bị chụp cái túi đựng quà đang dựng thuốc lá lên đầu rồi bị một người ấn vào đầu chiếc ô tô đậu ngay bên cạnh cô. Phong Lan không kịp hiểu ra chuyện gì, chỉ thấy Chu Đào Nhiên bị trùm kín đầu, hai tay bị trói quặt ra sau, cứ xoay vòng vòng một chỗ, giãy giụa, chửi bới, ngã dúi dụi, còn cô thì đơ ra như một khối đất sét không biết nên làm gì. Phải đến mấy chục giây sau, Chu Đào Nhiên mới bỏ cuộc không chống cự nữa, ngồi phịch xuống đất. Phong Lan sợ quá lùi lại thì nghe tiếng anh ta hoảng loạn van xin, hôm nay là ngày cưới của anh ta, tình cảm của cô dâu với anh ta rất sâu sắc, cô dâu đang có bầu, đang đợi anh ta quay về, muốn lấy tiền lấy gì của anh ta thì cứ nói, chứ đừng làm hại anh ta.

Chu Đào Nhiên bật khóc, cho dù không thấy mặt, Phong Lan cũng cảm nhận được nước mắt nước mũi anh ta đang tuôn trào. Cô không dám tin rằng, trong mắt cô, anh ta đã từng mạnh mẽ như thế, hoang dã và cũng đầy quyến rũ là vậy, một tuần anh ta đi tập thể hình ba buổi, từng kẻ có lần đã ra tay nghĩa hiệp một mình đánh lại ba kẻ say rượu gây rối. Thế mà ngay lúc này, trên đầu anh ta chụp một cái túi giấy có dán chữ song hỷ màu đỏ, tay bị buộc bằng chính cà vạt của mình, cô chưa đụng đến đầu ngón tay nào của anh ta, anh ta đã khóc như một thằng hèn, chỉ biết lời chút tình cảm vớ vẩn không đáng một xu của bản thân ra van nài được thông cảm.

Phong Lan điên tiết, bịt miệng, giơ cái túi đeo vai bằng da bò trong tay mình lên, nhắm thẳng người Chu Đào Nhiên mà giáng. Anh ta chỉ khóc thút thít, đến lớn tiếng kêu gào cũng không dám. Phong Lan giáng đòn vào cái “bị” đó, nghĩ đến chuyện anh ta phản bội lại tất cả những lời thề khi xưa khổ sở theo đuổi cô, những lời yêu không bao giờ ngớt, gương mặt khi chửi chế độ hôn nhân, cả những thất vọng và nhục nhã anh ta mang lại cho cô... Cô luôn cố gắng để bản thân vừa tao nhã vừa lí trí, kết quả là anh ta nói cô thậm chí còn chẳng có hứng cái nhau. Anh ta nghe chán câu “chúng ta hãy tỉnh lặng lại” rồi phải không, thế thì cô sẽ đơn giản là dùng phương thức nhiệt tình nồng đượm nhất này, một lần trả lại hết cho anh ta tất cả những phần nợ dồn nén trong lòng bấy lâu. Chẳng phải Chu Đào Nhiên đã nói cứ mỗi khi nghe thấy tiếng giày cao gót của cô là anh ta lại thấy căng thẳng sao? Phong Lan đánh mãi mỗi tay, liên cời giày, đập vào đầu anh ta, mới được một nhát đã bị Đinh Tiểu Dã chụp lấy tay, kéo cô chuồn khỏi hiện trường, để lại Chu Đào Nhiên ôm đầu quỳ trên mặt đất.

Lúc đó Phong Lan còn đá cho Đinh Tiểu Dã một cái để xả cơn giận, Đinh

Tiểu Dã cũng không lên tiếng phản đối, kéo cô đi, rẽ trái quẹo phải rồi ra khỏi khách sạn, đứng ở cửa sau chặn một chiếc taxi lại, đẩy cô lên, trước khi xe lạng bánh, anh ta còn nói một câu: “Tôi đã giúp chị làm xong việc, chị cũng phải nhớ việc đã hứa với tôi đấy nhé.”

Hai người chào nhau xong, Phong Lan cũng không biết Đinh Tiểu Dã đi đâu, cô bảo người lái xe taxi đưa cô đến tiệm KTV ở gần nhà hàng của cô, yêu cầu một phòng hát riêng, trong hai tiếng đồng hồ, hát bằng hết các bài thất tình cay đắng rồi cuối cùng ngủ gục trên sofa. Lúc cô tỉnh dậy, đang chệnh choáng lơ mơ định về nhà thay quần áo thì người nhà họ Chu đã gọi công an khu vực đến, đợi cô ở tầng dưới rồi. Khi công an giải quyết hòa giải ở đồn, Phong Lan mới biết Chu Đào Nhiên bị thương nặng nhất lúc nhận cú đập bằng giày cao gót của cô, ở phần sau đầu sưng một cục ti tướng. Cô lúc đó mới biết sợ, khi người ta mất lí trí thì việc gì cũng có thể làm được, nếu như Đinh Tiểu Dã không kịp thời dừng màn “báo thù” sáng khoái phủ phê của cô lại thì không ai dám bảo đảm sẽ không có rắc rối lớn xảy ra.

Nói đến Đinh Tiểu Dã, nếu không có anh ta thì cũng không thể xảy ra chuyện đáng đám đó. Phong Lan băn khoăn không biết nên cảm ơn hay là oán trách anh ta. Cô giữ lời hứa, tuyệt đối không nhắc đến sự tồn tại của “đồng bọn”. Camera giám sát của khách sạn cũng không quay được nhiều hình ảnh hữu dụng, trong suốt thời gian xảy ra chuyện, ngay cả hình Chu Đào Nhiên cũng mờ mờ ảo ảo. Thực ra là mùi nước hoa của Phong Lan đã bán đứng cô, loại nước hoa yêu thích nhất của cô là Coco Mademoiselle, mùi hương đó Chu Đào Nhiên quá quen thuộc. Ngay cả khi anh ta không thể hiểu nổi tại sao Phong Lan lại có thể thực hiện được hành động điên rồ như vậy thì suy đi tính lại, cũng chỉ có cô là đáng nghi ngờ hơn cả.

Kịch vui đã vãn hồi, Phong Lan vốn định nghỉ ngơi xem xét lại khi đã bình tĩnh sau vụ việc, thế nhưng cơn buồn ngủ lại ập đến. Cuối cùng cô chỉ kịp rút ra được một kết luận, sẽ không bao giờ dùng nước hoa Coco Mademoiselle nữa rồi chìm vào luôn giấc ngủ.

Phong Lan ngủ một giấc ngon nhất trong mấy ngày nay, chuông đồng hồ báo thức cũng gọi cô dậy nổi.

Cô chạy vội đến nhà hàng, quả nhiên vị trí đỗ xe của mình, cô nhìn thấy chiếc ô tô mini cooper màu đỏ thần thánh của mình. Xe về rồi, còn người đâu? Cô vội vã đi vào nhà hàng, chưa dừng hẳn lại đã nhìn quanh bốn phía, không thấy Đinh Tiểu Dã đâu cả, nhưng lại hốt hoảng phát hiện ra mẫu thân tôn kính của cô đã “kính cẩn chờ đợi” cô từ rất lâu. Phải chăng Tăng Phi đã bán đứng cô? Phong Lan vừa bất ngờ vừa nghi ngại. Chuyện bị giật túi ngày

hôm kia cô đã dặn đi dặn lại mọi người xung quanh không được nói lộ ra cho bố mẹ cô biết, ngại người già mất công lo lắng và than phiền. Nếu lại thêm cả tội trạng hôm qua đánh Chu Đào Nhiên nữa thì huyết áp của mẹ cô chắc chắn sẽ biến đổi mạnh, mà sau này cô cũng đừng mong có những ngày tháng êm đềm nữa. Nào bộ Phong Lan nhanh chóng tính toán kế sách đối phó, còn mẹ cô đã bước lại phía cô. Vừa sắp lại bà đã mắng mỏ: “Bây giờ là mấy giờ rồi? Mày muốn mở cái nhà hàng này bằng được, mẹ đã không nói gì mày, nhưng mày đã coi đó là sự nghiệp rồi thì cũng phải làm cho đến nơi đến chốn chứ. Là chủ mà không tự lấy mình ra làm gương thì nhân viên bên dưới sẽ lỏng lẻo hời hợt thành như thế nào nữa?”

Bị giáo huấn như vậy, Phong Lan lại thấy nhẹ cả người. Điều này rõ ràng chứng tỏ mẫu thân đại nhân đến không phải là vì tai ương mà cô vừa gây ra. Cô vội vàng tỏ vẻ ngoan ngoãn, cười câu tài. “Mẹ yêu quý đến mà sao không gọi trước để con đi đón mẹ?”

“Đợi cô ngủ dậy thì biết đến bao giờ. Mẹ phải đến lúc cô không biết trước, mới nắm được tình hình thực tế của quán cô chứ.” Phong Lan mời mẹ ngồi uống trà. Chỉ cần nhìn cách toàn thể nhân viên trong tiệm nghiêm túc làm việc, dáng vẻ lo lắng sợ sệt, chẳng cần nói nhiều, cô cũng tưởng tượng ra được, trước khi cô có mặt thì mẹ đã triển khai xong chương trình “vận động chỉnh đốn tác phong” ở nhà hàng. Cảnh tượng này lâu lâu lại xảy ra một lần, thời gian cụ thể thì còn phụ thuộc vào tâm trạng của người già. Mẹ Phong Lan thuộc típ người coi trọng sự nghiệp, trước khi về hưu còn đảm nhiệm vị trí lãnh đạo nhiều năm ở công ty nhà nước, bây giờ đã nghỉ hưu từ lâu nhưng tinh thần và phương pháp làm việc vẫn như xưa không hề thay đổi. Chỉ cần bà quá bộ ghé chân, ngoài việc xem xét kiểm tra sổ sách hóa đơn của tài vụ một lượt thì không thể thiếu việc tập hợp hết thầy, trên thì có bếp trưởng, dưới thì có nhân viên phục vụ, giáo huấn cho một bài, từ tác phong kỷ luật đến ý thức giác ngộ, mọi chuyện đều không được lơ là, chỉ còn thiếu mỗi việc tạo nguồn phát triển vài đảng viên trong nhà hàng Phong Lan mà thôi.

“Lúc mẹ đến, ngoài cửa chẳng có nhân viên nào đứng đón khách cho tử tế. Khách trả tiền xong đứng lên, nhân viên dọn bàn lễ mễ chậm chạp. Hỏi quản lý nhà hàng mấy chi tiết nhỏ thì cái gì cũng trả lời không biết. Đầu bếp sơ chế người toàn mùi thuốc, bếp phó thì chẳng chịu đội mũ... Cô bảo làm sao mẹ yên tâm được?”

Phong Lan xun xoe vâng dạ, nói lấy lòng mẹ: “Cho nên mẹ phải thường xuyên quan tâm để ý chuyện đó hộ con.”

“Hai nhân viên phục vụ kia trông lạ quá, mới vào làm à?” Phong Lan nhìn theo hướng mẹ chỉ, thấy người đang trốn trong góc lau bàn kia là Lưu Khang Khang, người đang quay lưng lại phía họ hướng dẫn khách gọi món không phải Đinh Tiểu Dã thì còn là ai?

Tâm trạng Phong Lan khá hơn một chút, cô nói với mẹ bằng giọng nũng nịu: “Nhân viên mới đây mẹ ạ, trông đẹp trai không?”

Đinh Tiểu Dã đã nhận order của khách hàng xong xuôi, đi về phía quầy bar. Mẹ Phong Lan đeo kính lão lên ngắm soi. “Nhân viên phục vụ đẹp trai thế để làm gì? Đừng có mất công vào những thứ vô ích. Tuyển người thì phải chọn những ai chịu khó chịu khổ, tính tình thật thà chứ.” “Đứng trong tiệm để mọi người thưởng lãm cái đẹp cho thư thái cũng hay mà mẹ.” Phong Lan làu bàu.

“Cô đã có ý đồ đó thì thà tập trung nghĩ đến chuyện nghiêm túc còn hơn! Sắp thành gái già đầu ba rồi đây cô ạ, chẳng lẽ cô định lấy chồng làm bồi bàn đây à?”

Lại bắt đầu rồi đây. Phong Lan định kiếm cớ đi vệ sinh để thoát thân nhưng mẹ cô đã biết tổng ý đồ. “Đừng có giả vờ. Mẹ biết chuyện Chu Đào Nhiên lấy vợ rồi.”

Vừa nghe đến cái tên Chu Đào Nhiên, Phong Lan giật bắn mình, tim đập còn kịch liệt hơn so với lúc yêu đương nồng ấm nhất. Mẹ cô chắc hẳn nhận ra vẻ mặt khác lạ của cô, bà thở dài, nói: “Chuyện đó là tốt. Ngay từ đầu mẹ đã không tán thành, chọn bạn trai cũng giống như chọn nhân viên, đừng để ý đến ngoại hình, tốt gỗ hơn tốt nước sơn con ạ.” Thật ra bà cũng chỉ là vì thương con gái. Bà chỉ vào cái túi Phong Lan đặt trên bàn. “Làm sao mà để bẩn thế? Đàn bà khác với đàn ông, con vẫn chưa lấy chồng, không được chưa gì đã luộm thuộm không để ý đến bề ngoài như thế. Chuyện đã qua thì cho qua, đừng có nghĩ nhiều làm gì.” Lúc này Phong Lan mới để ý, sáng nay vội đi làm nên vẫn cầm theo “hung khí” hôm qua. Có thể là do lúc tản Chu Đào Nhiên, cạnh túi bị quệt vào lớp bụi trên chiếc xe ô tô đỗ bên cạnh, vết bẩn hiện rõ trên cái túi da sáng màu.

“Tiếc của cái túi của mình quá.” Phong Lan nghĩ bụng.

Lúc này, Lưu Khang Khang đã thu dọn bàn xong, lướt đến bên cô không một tiếng động.

“Thằng bé này đầu tóc xanh đỏ lòe loẹt quá!” Mẹ Phong Lan cau mày phê bình.

Phong Lan vội vàng chuyển chủ đề: “À, cậu ta là cháu anh Tăng Phi đây.”

“Tại sao mẹ lại không biết nhỉ?” Mẹ cô liền tỏ vẻ quan tâm, gọi Lưu Khang Khang đang muốn tàng hình lại, ánh mắt nhìn cậu ta cũng trở nên dịu dàng hơn hẳn.

“Để bác xem nào, đôi mắt với lông mày khá giống Tăng Phi, cháu bao nhiêu tuổi? Vẫn còn đi học à?”

Lưu Khang Khang thật thà đáp: “Cháu chào bác, sau kỳ nghỉ hè cháu sẽ vào học đại học năm thứ nhất. Cậu cháu bảo cháu đến chỗ chị Phong Lan để rèn luyện.”

Mẹ Phong Lan nghe vậy thì cảm thấy không ổn lắm. “Tăng Phi là cậu của cháu thì sao cháu lại gọi Phong Lan là chị được? Xung hô thế thì hỏng hết cả thứ bậc à? Cháu phải gọi bằng cô mới phải.” “Con đâu có già như vậy?” Phong Lan nghe vậy thì chẳng thích thú gì. “Con kém Tăng Phi chưa đầy năm tuổi, con cháu cậu ấy gọi con là cô thì có gì sai?” Mẹ cô tha cho Lưu Khang Khang, nghiêm mặt nói với Phong Lan. “Chuyện của con với Chu Đào Nhiên đã không thành rồi thì cũng đừng can bở mẹ can thiệp vào chuyện tình cảm của con nữa. Mẹ đã sắp xếp rồi, con hãy nghe lời...”

Phong Lan ôm lấy đầu, khổ sở đáp: “Mẹ yêu quý ơi, mẹ bắt con đi xem mắt, con không dám có ý kiến lấy nửa câu. Nhưng mà, liệu có thể đừng để mỗi lần đều cùng là một người không, lần nào cũng vậy! Con xin mẹ đấy, con xem mãi mặt Tăng Phi đến mức muốn ọe ra rồi.” “Tăng Phi có điểm gì không tốt sao?”

“Trước đây mẹ đâu có nói thế.”

Khi còn sống, bố Tăng Phi là chỗ quen biết với bố của Phong Lan, nhưng Phong Lan và Tăng Phi không hẳn là bạn thanh mai trúc mã của nhau. Hai người quen nhau từ nhỏ nhưng thời niên thiếu lại không hay chơi cùng nhau. Tăng Phi lớn hơn Phong Lan vài tuổi, cùng lứa với Ngô Giang. Kể ra thì rung động đầu tiên của thời thiếu nữ khi Phong Lan học cấp hai chính là Tăng Phi. Tăng Phi lúc đó chính là hình mẫu mà cô thích, nhưng thứ tình cảm ban sơ chưa kịp chớm nở đã bị người mẹ nghiêm khắc cấm cấm đoán con gái không được yêu sớm của Phong Lan ngăn chặn từ trong nôi.

Thời đi học, Phong Lan là một cô học trò ngoan ngoãn, rất nghe lời người lớn, chỉ biết tập trung học hành, thêm nữa Tăng Phi lại không bộc lộ tình cảm đặc biệt gì đối với cô, cô còn thường xuyên bị giáo dục rằng “con gái là phải thực nữ, đoan trang” nên đương nhiên là cô tự chấm dứt sự rung động đó. Sau khi đỗ vào trường đại học hàng đầu, Phong Lan vừa bước qua tuổi mộng mơ non nớt, cũng được coi là một đối tượng thu hút nhiều nam sinh theo đuổi nhất trong trường. Mẹ cô đâm lo cô ít tuổi thiếu kinh nghiệm, lỡ yêu

bạn trai người tỉnh khác lại phải đi lấy chồng xa, so đi tính lại thấy Tăng Phi đã biết rõ gốc gác gia đình thì phù hợp hơn cả, tiếc rằng Phong Lan và Tăng Phi lúc đó một bên tài sắc vẹn toàn, một bên phong độ nổi bật, nhưng đều không có tình ý gì với bên kia. Khi Phong Lan tốt nghiệp đại học, Tăng Phi đã làm cảnh sát hình sự được bốn năm, mẹ Phong Lan “còn sống ngày nào, còn bao bọc con gái ngày

ấy” lại thấy vui mừng vì con gái không chọn Tăng Phi, bởi nghề cảnh sát vừa vất vả vừa nguy hiểm, còn thường xuyên phải tiếp xúc với xã hội đen, hoàn toàn không phải là sự lựa chọn hàng đầu trong công cuộc tuyển rể của bà. Rồi sau đó Phong Lan và Chu Đào Nhiên yêu nhau, Tăng Phi thì đột nhiên nghỉ việc, đổi nghề làm kinh doanh, dùng đầu óc nhạy bén và quan hệ quen biết sẵn có, điều hành công ty công nghệ, chuyên về lắp đặt hệ thống thiết bị an ninh, kinh doanh rất thành công, bà Phong thấy vậy lại lôi ra được toàn điểm sáng trên người Tăng Phi. Lúc Phong Lan và Chu Đào Nhiên còn yêu nhau, mẹ cô luôn so sánh Chu Đào Nhiên với Tăng Phi, từ gia thế đến tương lai, dĩ nhiên Chu Đào Nhiên đều không bằng người ta về mọi mặt, chẳng qua không ngăn cản được Phong Lan yêu anh ta, dù sao làm cha mẹ cũng không nên can thiệp áp đặt quá. Cho đến khi biết được tình cảm giữa hai người rơi vào chiến tranh lạnh, mẹ Phong Lan bèn tha thiết kiến nghị với con gái, nên có phương án dự phòng là Tăng Phi.

Khi trưởng thành, Phong Lan và Tăng Phi giữ mối quan hệ bạn bè thân thiết. Phong Lan biết rất rõ Tăng Phi độc thân cho đến bây giờ, không phải là vì anh giữ một khoảng trống chờ đợi cô như mẹ cô vẫn tưởng tượng. Thời gian gần đây, hai người thường xuyên qua lại “xem mặt” nhau, chẳng qua cũng vì nể công sức của bố mẹ hai bên. Hai người đều là đôi tượng được săn sóc, để ý kỹ lưỡng nhất trong gia đình. Người lớn gia đình đôi bên đều là những bậc cha mẹ kiểu Trung Quốc truyền thống, lúc con cái đi học thì canh phòng cẩn mật, xem chuyện yêu đương sớm như một tai họa. Sau đó khi con cái bước vào xã hội, chừng nào vẫn chưa chịu đi tìm người yêu xứng đôi vừa lứa, chừng đó họ ăn không ngon ngủ không yên, lo lắng đến bạc cả đầu. Như thể vẫn còn lo ruộng lúa vụ mùa hôm qua bị chim chóc rĩa, chỉ qua một đêm, nếu không thu hoạch kịp, thoát bổng mục nát giữa cánh đồng.

“Con với Tăng Phi mà chấp nhận lấy nhau thì con cái giờ đây đã chạy đầy nhà rồi, khỏi cần mẹ nhắc.” Phong Lan kiên quyết thuyết phục để thức tỉnh mẹ mình.

“Cậu ấy chưa vợ, con chưa chồng, làm sao mà không được? Chuyện con cái

giờ vẫn còn kịp. Mẹ biết trước đây hai đứa chỉ gỡ lấy lệ để che mắt người già chúng ta mà thôi. Nhưng lần này khác, mẹ cũng nói hết rồi, cậu ấy sẽ nghiêm túc xem xét, cũng đồng ý thử hẹn hò với con xem sao.” Phong Lan chán nản bực bội nói: “Mẹ nói với ai? Với mẹ Tăng Phi hay với chị gái anh ấy? Họ có quyền quyết định thay Tăng Phi à?” Mẹ Phong Lan đã thực hiện kế hoạch và chuẩn bị mọi phương án rất kĩ càng. “Là chính miệng Tăng Phi nói với mẹ.”

Phong Lan bỗng thấy nghi ngờ đôi tai của mình. Việc ứng phó với các bà mẹ này rõ ràng là Tăng Phi thiếu kiên nhẫn hơn cô, nhưng liệu anh ấy có thể tự nói ra câu “đồng ý nghiêm túc xem xét” trước mặt mẹ cô hay không? Nghe những lời này thì có vẻ như là được phát ra từ miệng người lớn mới đúng.

Mẹ Phong Lan tuổi đã cao, bắt bẻ có phần lắm cảm nhưng cô ít khi cãi lại. Phong Lan cảm thấy có điểm không thích hợp, liền quay đi gọi điện thoại cho Tăng Phi, hỏi xem liệu có phải anh đã nói gì khiến mẹ cô hiểu lầm không. Tăng Phi ở đầu dây bên kia tỉnh bơ trả lời: “Làm người già vui một chút không tốt sao?” Phong Lan lại càng thấy hoang mang, cái mà anh gọi là “vui một chút” chính là tùy tiện nói xằng nói bậy còn gì nữa, hay là anh đã thuận theo ý đồ của bố mẹ hai bên thật? Theo như sự hiểu biết sâu sắc về phụ huynh của hai người, nếu muốn người già thực sự vui mừng thì chỉ có thể là vế sau. Cô vẫn muốn hỏi cho rõ ràng nhưng Tăng Phi đã vội lảng sang chuyện của Chu Đào Nhiên, hỏi cô có phải bị điên không, chứ chỉ uống có chút rượu thì không thể phát sinh hành vi bất thường như thế được, lại còn bắt cô phải thật thà khai ra ai đã giúp cô làm việc đó. Phong Lan không dám tùy tiện nói dối Tăng Phi, vì anh rất giỏi đoán biết ai đang nói dối. Bị truy hỏi nhiều quá nên cô chỉ có thể chủ động ngắt điện thoại trước.

Còn đối với chuyện mẹ cô ra sức ca ngợi Tăng Phi, trước đây cô thường có thái độ rất gian manh, đó là đẩy hết trách nhiệm về phía Tăng Phi. “Anh ấy không có tình cảm gì với con thì con biết làm thế nào?” Chỉ cần nói như thế là bố mẹ cô không những ngán ngảm mà còn không thể gây phiền cho cô được nữa. Nhưng lần này Tăng Phi lại sốt sắng nhận lời khiến Phong Lan bị đẩy vào thế bị động, muốn từ chối cũng tìm không ra được lý do nào thỏa đáng.

Mẹ Phong Lan ở lại nhà hàng của con gái hơn nửa ngày, thấy tinh thần lẫn tác phong của toàn bộ nhân viên trong tiệm đều có tiến bộ, mới hài lòng bảo con gái đưa mình về nhà. Phong Lan ăn cơm tối với bố mẹ rồi ngủ lại vì mẹ yêu cầu tha thiết quá, sau đó cô tiếp tục được nghe bài

thuyết giảng về kiến thức hôn nhân và gia đình.

Vài ngày sau đó, bà Phong đích thân vào trận, dẫn con gái đi làm lại tóc, mua sắm các loại quần áo vật dụng mới từ trong ra ngoài. Nói theo lời mẹ thì đây không phải là quần áo giày dép bình thường, mà là “chiến bào”. Cho dù mấy ngày tới chính thức dự bữa cơm tối với Tăng Phi là một “mối cũ” đã từng gặp mặt không biết bao nhiêu lần thì cũng phải có diện mạo mới mẻ hoàn toàn, để Tăng Phi phải ngỡ ngàng ngưỡng mộ trước Phong Lan. Hôn nhân mới là sự nghiệp lớn lao nhất trong đời người con gái, để “ra quân thuận lợi” thì bất kỳ nỗ lực nào cũng đáng được trân trọng.